

nalproduktet i Danmark i gennemsnit kun godt 1 pct. om året, og 159.000 arbejdspladser gik tabt i den private sektor. I de 2 år, hvor de partier, som nu er i regering, har haft ansvaret for at skrive en finanslov – 1994, som vi er i, og det forslag, vi her behandler – kan vi forudse en gennemsnitlig vækst i økonomien på 4 pct. om året. Det giver udsigt til en vækst i beskæftigelsen på 55.000, og de allerfleste nye job vil være i den private sektor.

Nogle har talt om blind vækst, miljøfjendtlig vækst eller jobløs vækst. Jeg mener ikke, der er belæg for at karakterisere udviklingen på nogen af de måder.

Vi har i kraft af den grønne linje og den lange række af initiativer på miljøområdet, der er taget af denne regering eller forstærket af denne regering, alle forudsætninger for at forene en stærk og grøn vækstlinje i Danmark, for det er jo også sådan, at vældig meget af det, der sker, når man i kraft af høj vækst udskifter produktionsapparat, ændrer metoder og fornyer processer, netop er noget, som er til fordel for miljøet og ikke det modsatte. Det er klart, at det ikke er noget, der kommer af sig selv. Det er noget, vi skal tænke over, noget, vi skal lovgive for, og noget, vi skal indrette vores afgiftssystem efter; men der er ikke nogen naturgiven modstrid mellem fremgang i økonomien og fremgang for miljøet.

Jeg hører til dem, der ikke tror på, at der findes sådan en ting som jobløs vækst, men hvis vi i kraft af en bedre økonomisk udvikling skal nå tilbage til fuld beskæftigelse, forudsætter det ikke bare fremgang i antallet af job, men også en intelligent fordeling af det arbejde, der er, sådan som vi har taget et megaskridt til ved orlovsordningerne. Det forudsætter, at vi i løbet af de kommende år flytter en stor portion af de svingdørsjob, der har været nødvendige i vores arbejdsmarkedspolitik, over til at være nye faste job i den offentlige service, og det forudsætter, at vi i forhold til den befolkningsgruppe, som måske i dag står i arbejdsmarkedssystemet, men aldrig vil være i stand til på de normale arbejdsmarkedsvilkår at klare sig på fuld tid til overenskomstmæssig løn, både som offentlige arbejdsgivere lever op til at skabe en form for i ordets bredeste forstand beskyttet beskæftigelse og kræver det samme af de private arbejdsgivere.

Men hvis vi tænker nyt og handler stærkt på alle disse punkter, kan vi også i forlængelse af den generelle linje i den økonomiske politik, der er lagt, gennemføre vores vandring tilbage mod fuld beskæftigelse.

Jeg mener ikke, der er noget som helst belæg for at sige, at regeringens beskæftigelsespolitik er mislykket. Som et lille, jeg havde nær sagt morsomt indslag i debatten, nævnte fru Anne Birgitte Lundholt, at der var flere ledige lige nu end i 1992. Javel! Men det tager tid at dreje skuden. De partier, der nu er i regering, havde ikke mulighed for at tage ansvaret for året 1993, da arbejdsløsheden steg med 31.000, og det havde vi først og fremmest ikke, fordi meget af det, der skete i 1993, selvfølgelig var resultat af ting, der var gjort eller ikke var gjort, var sket eller ikke var sket i de foregående år, hvor borgerlige regeringer forsøgte mulighederne for at stimulere økonomien, og hvor vi i øvrigt blev ramt af en voldsom modvind fra den ydre verden i form af f.eks. lavkonjunktur og fjendtlige devalueringer i omverdenen. Det slog igennem i 1993. Vi ønskede at gå op imod det, men vi kunne ikke ansætte en eneste mere, vi kunne ikke støtte en eneste aktivitet ekstra i forhold til den finanslovaftale, der var lavet under den gamle regering, og derfor er det under ingen omstændigheder nogen relevant sammenligning, fru Anne Birgitte Lundholt foretager.

Men så vil jeg godt vende mig mod, hvad der faktisk indtil nu er sket i året 1994, som vi er i. Gik det, som vi regnede med, eller er der grund til selvkritik, som det blev sagt i debatten? Det går jo aldrig præcis, som man regner med. Økonomiske forudsigelser er et forsøg på at danne sig et indtryk under nogle bestemte forudsætninger, men de holder aldrig helt. Hvad er det så, der er gået anderledes i 1994, end vi regnede med? Med hensyn til den generelle udvikling i økonomien, betalingsbalancen, inflationen, underskuddet er det gået mindst lige så godt, som vi havde forudset og håbet. Med hensyn til beskæftigelsen er det gået endda en grad bedre, men arbejdsløshedstallet er ikke faldet helt så meget, som vi havde håbet på.

Det er der nogle klare, veldokumenterede årsager til. Jobtræningen i arbejdsmarkedsreformen kom slet ikke i gang i det tempo, vi havde ønsket. Det betød, at i første halvår af 1994 faldt den samlede beskæftigelse i den offentlige sektor for første gang i en meget lang årrække med 16.000 personer. Ikke noget ønsket resultat, men et resultat af, at der ikke var nær det antal midlertidige job, der plejer at være, og som der også skal være i det kommende år.

Det er den væsentligste forklaring. Jeg skal også gerne medgive, at det endnu ikke er lykkedes at få et lille bidrag til at bringe nogle af dem,